

⁸ Други примѣри: Црвена водица, Бистрица, Рибница. Руди: Златица, Сребрница, Желѣзницъ, Олово. — Длъгополѣна (ромън. Kimpolung, гръц. Макроливада), Мокра поляна, Добрилъгъ, Широка лѣка, Добра лѣка, Ягодно полѣе, Мокри долъ, Сухидолъ, или Суводолъ, Бѣло-полѣе, Чрнидолъ, Чртовъ долъ, Чрвени брѣгъ, Врани долъ (черна долина), Златий трапъ (ровъ), Остра могила.

⁹ Сжщо тѣй въ Албания: Bythakykje, да имашъ червено седалище.

¹⁰ Куманово, Печенега, Арбанаси, Арменица, Сербеница, Харвати, Маджаре Гркище, Грци-ти, Българино, Влашко село и пр.

С.

¹ Вж. разсжждението на Шафарика, III, 74. Споредъ мнението на тоя авторъ (I, 513) рудокопитѣ, които се наричали *норопи*, обитавали въ древността при горния Вардаръ и дори въ срѣднитѣ вѣкове името имъ дълго време се отеквало въ думата мѣропъхъ или неропъхъ, която означавала класъ поданници въ старосръбската държава. Ала древнитѣ географи никакъ не споменуватъ за норопи на Балканския полуостровъ. Това име за пръвъ пжтъ се срѣща у Климента Александрийски, но въ пеонскитѣ *Νογορες*, които той привежда за обяснение на хомеровото *νόροπα χαλκόν*, лесно се откриватъ алпийскитѣ *норики*, които обитавали въ сѣседство съ Панония.

² Мнението, че *пиянцитъ* сж потомци на пеонитѣ, бѣ за пръвъ пжтъ изказано отъ автора въ *Časopis č. m.* 1875, 439. Простонародната етимология изкарва това име отъ пия. Самото име е старо: Πιάυισσα 1020 (грамота у Голубински, 260, *пияньць* у сръбския архиепископъ Даниила († 1338), 109.

³ Списъкъ на личнитѣ имена у Миладинови, Бжлг. народни пѣсни 529, 531; ср. по-късно Куманъ, Печенежичъ и др.

⁴ Theophylactus Simocatta 99; Theophanes ed. Bonn. 1, 397; македо-ромън. *turna*, дако-ромън. *inturna*.

⁵ Рецензия на Tomaschek'а върху съчин. на Roesler'а „Rom. Studien“ въ *Oestr. Gymnasialzeitschrift*, 1872 (Т. 23) 141—157. Dr. Julius Jung, *Die Anfänge der Romanen*, Wien 1876 (пакъ тамъ) и неговото *Römer und Romanen in den Donauländern*, Innsbruck 1877.

⁶ Ср. Miklosich, *Die Slaw. Elemente im Rumunischen*, Wien 1861, 6 и сл. 1) Образуване на бждеще време чрезъ съединение на действителния глаголъ съ неопредѣлено наклонение (алб., ромън., новогр., българ., *štъ da pišъ*, по сръб. *pisatъ*); 2) липса на неопредѣлено наклонение въ алб., бжлг., новогръцки, понѣкога сжщо и въ ромън. и сръб.; 3) означаване на родителния и дателния падежи съ една и сжща форма (алб. ромън., българ.); 4) членъ, поставянъ на края, албан. опредѣленъ мжжки *i*, женски *e*, неопредѣленъ *те*, ром. мжж. *l*, *le*, женски *o*, *oa*, българ. *тъ*, *та*, *то*; 5) често *ъ* въ албан., българ., ром. почти всѣко *a* безъ ударение се замѣня съ него; 6) често смѣсване на *л* и *р*, албан., ром., новогр., рѣдко въ българ.; 7) измѣнение на *o* въ *y* въ думи безъ ударение, въ алб., ром. и особено въ източно-българскитѣ говори. Къмъ това още се прибавятъ синтаксични явления.

⁷ Богатство на удвоени звукове и дълги гласни (ea, oa, au, албан. ua, au), често срѣщанъ носовъ началенъ звукъ, изпадане на *l* предъ *i*, смѣсване на *п* и *г*.